

(กสม. แลงข่าวเด่นประจำสัปดาห์ ครั้งที่ 2/2569)

กสม. ตรวจสอบกรณีร้องเรียนผู้ต้องขังหญิงมุสลิมมีข้อจำกัดในการปฏิบัติตามหลักศาสนา

พระราชทานจัดหาอุปกรณ์จำเป็นเพื่อคุ้มครองเสรีภาพในการถือศาสนา

- ชี้กรณีกรรมฆนารักขายที่ดินคืนให้แก่ประชาชนบ้านบางเทา จ.ภูเก็ต ลำช้ากว่า 39 ปี

และไม่อนุญาตให้ก่อสร้างหรือต่อเติมอาคาร เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

- ระบุกรณีเรือนถล่มกระทบสิทธิในชีวิตและความปลอดภัยของประชาชน

เจ้าหน้าที่รัฐและภาคธุรกิจเยียวาและยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยในงานก่อสร้าง

วันศุกร์ที่ 16 มกราคม 2569 เวลา 14.00 น. คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) โดยนายสันต์ ภัยหลิกี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และนายจุมพล ขุนอ่อน รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ แลงข่าวเด่นประจำสัปดาห์ ครั้งที่ 2/2569 โดยมีวาระสำคัญดังนี้

1. กสม. ตรวจสอบกรณีร้องเรียนผู้ต้องขังหญิงมุสลิมเรือนจำนราธิวาสมีข้อจำกัดในการปฏิบัติตามหลักศาสนา พระราชทานจัดหาอุปกรณ์จำเป็นเพื่อคุ้มครองเสรีภาพในการนับถือศาสนาของผู้ต้องขัง

นายสันต์ ภัยหลิกี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เผยว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้รับเรื่องร้องเรียนจากเครือข่ายผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายพิเศษ (JASAD) เมื่อเดือนมิถุนายน 2567 ระบุว่า ผู้เสียหายหญิงรายหนึ่งที่ถูกดำเนินคดีอาญาความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายและเป็นอั้งยี่ โดยต้องโทษจำคุกอยู่ที่เรือนจำจังหวัดนราธิวาส (ผู้ถูกร้อง) ได้รับการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องจากผู้ถูกร้อง ได้แก่ ไม่จัดให้มีผ้าละหมาดสำหรับการปฏิบัติศาสนกิจ บังคับให้สวมกางเกงนอนขาสั้น ไม่อนุญาตให้สวมผ้าคลุมศีรษะ (ฮิญาบ) เมื่อออกไปศาล และจัดยารักษาโรคประจำตัวล่าช้า ผู้ร้องเห็นว่า การกระทำดังกล่าวละเมิดสิทธิมนุษยชนจึงขอให้ตรวจสอบ

กสม. ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากทุกฝ่าย หลักกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติรับรองเสรีภาพในการถือศาสนา การปฏิบัติหรือการประกอบพิธีกรรมตามหลักศาสนาของประชาชน และพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 รับรองสิทธิของผู้ต้องขังในการปฏิบัติหรือการประกอบพิธีกรรมตามหลักศาสนา โดยเรือนจำมีหน้าที่จัดหาบุคลากรนักบวช หรือผู้มีความรู้ด้านศาสนา สื่อ กิจกรรม รวมทั้งเครื่องมืออุปกรณ์สำคัญและจำเป็นให้ผู้ต้องขังสามารถปฏิบัติตามหลักศาสนา สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ICESCR) และอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (CEDAW) รวมทั้งข้อกำหนดสหประชาชาติว่าด้วยการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำและมาตรการที่มีไม่การคุมขังสำหรับผู้กระทำความผิดที่เป็นหญิง หรือข้อกำหนดกรุงเทพ (Bangkok Rules)

กรณีตามคำร้องมีประเด็นที่ต้องพิจารณาแยกเป็น 2 ประเด็น ประเด็นแรก การไม่จัดให้มีผ้าละหมาดสำหรับการปฏิบัติศาสนกิจของผู้ต้องขังหญิงมุสลิม จากการตรวจสอบปรากฏว่า เรือนจำราชวินิต ผู้ถูกร้องจัดให้มีผ้าละหมาดสำหรับผู้ต้องขังหญิงมุสลิมแล้ว แต่มีปริมาณไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้ต้องขังหญิงมุสลิมทุกคน ทำให้ในช่วงเวลาหนึ่งของการถูกคุมขัง ผู้เสียหายและผู้ต้องขังหญิงมุสลิมบางคนไม่ได้รับผ้าละหมาดและไม่สามารถปฏิบัติศาสนกิจได้ แม้ผู้ถูกร้องให้เหตุผลเกี่ยวกับข้อจำกัดเรื่องงบประมาณ แต่โดยที่ผ้าละหมาดเป็นอุปกรณ์สำคัญและจำเป็นสำหรับผู้หญิงมุสลิม จึงเป็นเรื่องเสรีภาพในการปฏิบัติตามหลักศาสนา ซึ่งเป็นหน้าที่ของเรือนจำที่มีหน้าที่จัดให้มีผ้าละหมาดหรืออุปกรณ์สำคัญและจำเป็นสำหรับการปฏิบัติศาสนกิจของผู้ต้องขังอย่างทั่วถึง ดังนั้น การที่ผู้ถูกร้องไม่สามารถจัดให้มีผ้าละหมาดอย่างเพียงพอต่อผู้ต้องขังหญิงมุสลิม จึงเป็นการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน อย่างไรก็ตาม เมื่อเดือนกันยายน 2567 ผู้ถูกร้องได้จัดให้มีผ้าละหมาดเพียงพอสำหรับผู้ต้องขังหญิงมุสลิมทุกคนแล้ว พร้อมทั้งจัดเตรียมผ้าละหมาดสำหรับผู้ต้องขังหญิงมุสลิมในอนาคตด้วย ในชั้นนี้จึงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกร้องแก้ไขปัญหาอย่างเหมาะสมแล้ว

ประเด็นที่สอง กรณีร้องเรียนว่าผู้ถูกร้องไม่อนุญาตให้ผู้ต้องขังหญิงมุสลิมสวมฮิญาบเมื่อออกไปศาล จากการตรวจสอบปรากฏว่า ผู้ถูกร้องชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานคือ สำเนาภาพถ่ายผู้เสียหายที่ได้สวมฮิญาบเมื่อออกไปศาลและทำกิจกรรมอื่น แสดงให้เห็นว่าในทางปฏิบัติโดยทั่วไป ผู้ถูกร้องให้สิทธิผู้เสียหายและผู้ต้องขังหญิงมุสลิมสวมฮิญาบเมื่อออกไปศาลและเมื่อทำกิจกรรมอื่นนอกแดนควบคุม โดยผู้ถูกร้องไม่มีกฎหมายหรือคำสั่งห้ามผู้ต้องขังหญิงมุสลิมสวมฮิญาบเมื่อออกไปศาล ในชั้นนี้จึงยังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ถูกร้องมีการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ส่วนกรณีที่ผู้ร้องระบุว่าผู้ถูกร้องบังคับให้สวมกางเกงนอนขาสั้น และจัดยารักษาโรคประจำตัวล่าช้า ผู้ถูกร้องชี้แจงข้อเท็จจริงสอดคล้องกับผู้เสียหายว่า ไม่มีการกระทำความผิดกล่าว เนื่องจากผู้เสียหายและผู้ต้องขังหญิงทุกคนมีสิทธิเลือกสวมใส่กางเกงนอนขาสั้น ขาวหรือสวมใส่ผ้าถุงได้ตามความประสงค์ อีกทั้งผู้เสียหายไม่มีโรคประจำตัว จึงไม่มีประเด็นที่ กสม. ต้องพิจารณา

อย่างไรก็ดี เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติตามหลักการศาสนาของผู้ต้องขัง กสม. ในคราวประชุมด้านการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2569 จึงมีมติให้มีข้อเสนอแนะต่อกรมราชทัณฑ์ให้ดำเนินการส่งเสริม สนับสนุน หรือกำหนดมาตรการเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติตามหลักศาสนาของผู้ต้องขังทุกศาสนา โดยให้ทุกเรือนจำ ทัณฑสถาน สถานกักขังจัดให้มีเครื่องมืออุปกรณ์สำคัญและจำเป็นให้ผู้ต้องขังทุกคนสามารถปฏิบัติตามหลักศาสนาของตนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

2. กสม. จัดกิจกรรมรณรงค์ขายที่ดินคืนให้แก่ประชาชนในพื้นที่บ้านบางเทา จ.ภูเก็ต ล่าช้ากว่า 39 ปี และไม่อนุญาตให้ก่อสร้างหรือต่อเติมอาคารเพื่อประโยชน์อย่างอื่น เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

นายจุมพล ขุนอ่อน รองเลขาธิการคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เปิดเผยว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ได้รับเรื่องร้องเรียนเมื่อเดือนสิงหาคม 2567 ระบุว่า เมื่อปี 2463 กระทรวง

เกษตรธิการบังคับซื้อที่ดินเนื้อที่ประมาณ 704 ไร่ บริเวณบ้านบางเทา ตำบลเชิงทะเล อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต จากประชาชน 207 ราย เพื่อทำเหมืองแร่และขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุ โดยมีข้อตกลงสำคัญว่า "เมื่อเลิกกิจการเหมืองแร่แล้ว จะต้องขายที่ดินคืนให้แก่เจ้าของเดิม" เมื่อเหมืองแร่เลิกกิจการในปี 2520 คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2529 และ 22 พฤษภาคม 2543 ให้โอนกรรมสิทธิ์ในที่ดินดังกล่าวโดยการขายคืนให้แก่ทายาทเจ้าของที่ดินเดิม แต่จนถึงปัจจุบัน กรมธนารักษ์ (ผู้ถูกร้องที่ 1) และสำนักงานธนารักษ์พื้นที่ภูเก็ต (ผู้ถูกร้องที่ 2) ยังคงดำเนินการไม่แล้วเสร็จ อีกทั้งยังห้ามมิให้ประชาชนก่อสร้างบ้านพักอาศัยเพิ่มเติม ทำให้ได้รับความเดือดร้อน จึงขอให้ตรวจสอบ

กสม. ได้พิจารณาข้อเท็จจริงจากทุกฝ่าย หลักกฎหมาย และหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวข้องแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อการทำเหมืองแร่สิ้นสุดลงในปี 2520 คณะรัฐมนตรีได้มีมติในปี 2529 และ ปี 2543 อนุมัติให้ดำเนินการ ดังนี้ กลุ่มที่ 1 ประชาชนผู้ถือสิทธิเดิมหรือทายาท 329 ราย ให้ขายที่ดินคืนในราคาเดิม บวกดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับตั้งแต่ปี 2520 กลุ่มที่ 2 ประชาชนผู้ถือครองที่ดินมาแล้วไม่น้อยกว่า 30 ปี (ก่อนปี 2491) หรือทายาท 636 ราย ให้ขายในราคาประเมินปี 2520 บวกดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี และกลุ่มที่ 3 ประชาชนที่ครอบครองที่ดินไม่ถึง 30 ปี (หลังปี 2491) 11 ราย ให้เช่าตามระเบียบที่ราชพัสดุ

ที่ผ่านมา กรมธนารักษ์ ผู้ถูกร้องที่ 1 ได้พยายามเสนอร่างกฎหมายเพื่อโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินคืนให้แก่ประชาชนบ้านบางเทาต่อคณะรัฐมนตรีมาแล้วถึง 3 ครั้ง (ในปี 2550 2556 และ 2557) แต่คณะกรรมการกฤษฎีกา มีข้อสังเกตสำคัญ โดยขอให้รัฐบาลทบทวนการโอนที่ดินให้แก่ “ประชาชนกลุ่มที่ 2” (กลุ่มที่ครอบครองที่ดิน หลังจากตกเป็นของรัฐแล้ว) ว่ามีความเหมาะสมเพียงใด รวมถึงขอให้ปรับราคาขายที่ดินให้สอดคล้องกับมูลค่าปัจจุบัน เนื่องจากราคาที่ตั้งไว้เดิมนั้นต่ำกว่าราคาตลาดอย่างมาก ต่อมาเมื่อเดือนสิงหาคม 2566 เจ้าหน้าที่ของ กรมธนารักษ์ได้ลงพื้นที่สำรวจและพบปัญหาในการใช้พื้นที่ ทั้งการเปลี่ยนมือเจ้าของที่ดิน การนำที่ดินไปให้ผู้อื่นเช่าช่วง และการก่อสร้างอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต สำนักงานธนารักษ์พื้นที่ภูเก็ต ผู้ถูกร้องที่ 2 จึงต้องเร่งตรวจสอบข้อมูลผู้ถือครองที่ดินทั้ง 3 กลุ่มให้เป็นปัจจุบัน พร้อมประเมินราคาขายใหม่ให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการกฤษฎีกา และล่าสุดเมื่อเดือนสิงหาคม 2568 สำนักงานธนารักษ์พื้นที่ภูเก็ต แจ้งว่าได้ดำเนินการสอบสวนสิทธิและจัดทำรูปแบบที่ประกอบร่างกฎหมายโอนกรรมสิทธิ์เสร็จสิ้นแล้ว โดยพบว่าปัจจุบันมีประชาชนอาศัยอยู่ในพื้นที่ราชพัสดุแปลงนี้รวมกว่า 5,254 คน

กสม. เห็นว่า การที่กรมธนารักษ์ และสำนักงานธนารักษ์พื้นที่ภูเก็ต พยายามแก้ไขปัญหามาของประชาชนทุกกลุ่มไปพร้อมกันโดยไม่แยกประเภท เป็นเหตุให้ประชาชนกลุ่มที่ 1 ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีสิทธิตามกฎหมายชัดเจนและคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีข้อขัดข้อง ต้องรอคอยการคืนสิทธินานเกินสมควร ในขณะที่ประชาชนกลุ่มที่ 2 แม้จะมีข้อสังเกตเรื่องราคาขาย แต่เมื่อคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบให้ขายที่ดินคืนแล้ว หน่วยงานของรัฐย่อมมีพันธะต้องปฏิบัติตามหลักความสุจริต และหลักนิติธรรม หากมีความกังวลในข้อเสนอแนะของกฤษฎีกาก็สมควรเร่งนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อทบทวนหลักการตั้งแต่ต้น ไม่ควรปล่อยให้เวลาด่วงเลยมานานกว่า 9 ปี จนกระทั่งปี 2567 จึงเริ่มกระบวนการสอบสวนสิทธิใหม่

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่เป็นที่ดินดั้งเดิมของประชาชนหรือชุมชนที่มีการครอบครองมาก่อนการประกาศเป็นที่ราชพัสดุ

การที่ผู้ถูกร้องทั้งสองปล่อยให้ประชาชนต้องอาศัยอยู่โดยไม่มีเอกสารสิทธิยาวนานกว่า 39 ปี ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ที่ล่าช้าเกินสมควร และเป็นการแทรกแซงสิทธิในการครอบครอง การใช้ประโยชน์ที่ดิน และการดำรงชีวิตอันสงบสุข (Right to livelihood and adequate housing) อีกทั้งยังทำให้ชุมชนขาดโอกาสในการพัฒนาที่ดิน ซึ่งขัดต่อพันธกรณีในการเคารพสิทธิของประชาชนตามหลักสากล และกระทบต่อความมั่นคงในสิทธิทรัพย์สินตามกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (ICESCR) ข้อ 11 ในชั้นนี้ จึงรับฟังได้ว่า กรมธนารักษ์ และสำนักงานธนารักษ์พื้นที่ภูเก็ต ผู้ถูกร้องทั้งสองกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน

สำหรับประเด็นที่หน่วยงานทั้งสองไม่อนุญาตให้ประชาชนก่อสร้าง หรือต่อเติมอาคารเพื่อประโยชน์ในเชิงธุรกิจนั้น กสม. พิจารณาเห็นว่า แม้ที่ผ่านมาจะมีการออกหนังสือรับรองให้ประชาชนบางส่วนนำไปขอไฟฟ้าและน้ำประปา รวมถึงอนุญาตให้ซ่อมแซมอาคารเดิมได้ตามวัตถุประสงค์เดิม แต่การตั้งเงื่อนไขห้ามก่อสร้างอาคารใหม่หรือต่อเติมเพื่อประโยชน์อื่น หากประชาชนไม่ยินยอมทำสัญญาเช่าที่ดินชั่วคราว ทั้งที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ขายที่ดินคืนให้แก่ประชาชนไปแล้วนั้น เป็นการสร้างภาระและข้อจำกัดที่เกินสมควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพิจารณาว่าสภาพเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนบ้านบางเทาได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก จำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นทำให้มีความจำเป็นต้องปลูกสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ในเขตที่ดินเดิม รวมถึงการขยายตัวของการท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตที่ทำให้ชุมชนต้องปรับวิถีชีวิตและการประกอบอาชีพให้เท่าทันสถานการณ์ ในชั้นนี้ จึงรับฟังได้ว่าการไม่อนุญาตให้ประชาชนก่อสร้างหรือต่อเติมอาคารเพื่อประโยชน์อย่างอื่น หรือประโยชน์ในเชิงธุรกิจ เป็นกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนเช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุผลข้างต้น กสม. ในคราวประชุมด้านการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 13 มกราคม 2569 จึงมีมติให้มีข้อเสนอแนะไปยังกรมธนารักษ์ และสำนักงานธนารักษ์พื้นที่ภูเก็ต ผู้ถูกร้องทั้งสอง ให้เร่งรัดการเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ราชพัสดุที่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินที่ใช้เพื่อประโยชน์ของแผ่นดินโดยเฉพาะ ในท้องที่ตำบลเชิงทะเล (บ้านบางเทา) อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ให้แก่ประชาชนกลุ่มที่ 1 เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีสิทธิทางกฎหมายอยู่แล้ว และเร่งรัดการเสนอร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ราชพัสดุฯ ให้แก่ประชาชนกลุ่มที่ 2 ตามมติ ครม. เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2543

นอกจากนี้ ให้อนุญาตให้ประชาชนกลุ่มที่ 1 และ 2 ก่อสร้างหรือต่อเติมอาคารเพื่อประโยชน์อย่างอื่น หรือประโยชน์ในเชิงธุรกิจ และออกหนังสือให้ความยินยอมในการขอใช้บริการไฟฟ้าและน้ำประปาถาวรให้แก่ประชาชนที่อยู่อาศัยในที่ราชพัสดุกรณีตามคำร้องทุกกลุ่ม เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานได้อย่างเท่าเทียม

**3. กสม. ชี้กรณีเครื่องบินตกกระทบสิทธิในชีวิตและความปลอดภัยของประชาชน จี้ภาครัฐและ
ภาคธุรกิจเยียวยาและยกระดับมาตรฐานความปลอดภัยในงานก่อสร้าง**

นายวสันต์ ภัยหลีกลี้ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เปิดเผยว่า ตามที่ปรากฏเหตุเครื่องบินโดยสาร
รุดไฟความเร็วสูงถล่มทับขบวนรถไฟที่ 21 สายกรุงเทพฯ-อุบลราชธานี บริเวณตำบลสีคิ้ว อำเภอสีคิ้ว
จังหวัดนครราชสีมา เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2569 และวันถัดมาปรากฏเหตุเครื่องบินก่อสร้างทางยกระดับถล่ม
ลงมาบนเส้นทางจราจรบริเวณถนนพระราม 2 ขาออก ใกล้สะพานท่าจีน จังหวัดสมุทรสาคร เป็นเหตุให้
ประชาชนซึ่งรวมถึงเด็ก ผู้หญิง และผู้สูงอายุ ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจำนวนมาก

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ขอแสดงความเสียใจอย่างยิ่งไปยังครอบครัวและ
ญาติมิตรของผู้เสียชีวิต ผู้ได้รับบาดเจ็บ และผู้ที่ทรัพย์สินได้รับความเสียหาย อุบัติเหตุต่อเนื่องกันนี้สะท้อน
ถึงมาตรฐานความปลอดภัยของประชาชนที่ต่ำจนน่าตกใจ ความไร้ประสิทธิภาพในการบริหารจัดการของ
ภาครัฐและภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องซึ่งนำไปสู่ผลกระทบโดยตรงต่อสิทธิในชีวิตและความปลอดภัย รวมถึง
การดำเนินชีวิตโดยปกติสุขของประชาชน

ทั้งนี้รัฐมีหน้าที่ในการจัดหาและให้บริการสาธารณสุขขั้นพื้นฐานแก่ประชาชน โดยการดำเนิน
โครงการต่าง ๆ ต้องคำนึงถึงผลกระทบด้านสิทธิมนุษยชนอย่างรอบด้านตามหลักการชี้แนะของ
สหประชาชาติว่าด้วยธุรกิจกับสิทธิมนุษยชน (UNGPs) และแผนปฏิบัติการระดับชาติว่าด้วยธุรกิจกับ
สิทธิมนุษยชน (NAP) ที่ประเทศไทยประกาศใช้ โดยภาครัฐและภาคธุรกิจมีหน้าที่ร่วมกันในการคุ้มครอง
สิทธิมนุษยชน เคารพ และเยียวยาผลกระทบที่เกิดขึ้นตลอดห่วงโซ่อุปทาน

กสม. ขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเร่งเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นกับประชาชนทุกคนอย่างทั่วถึง
และเป็นธรรม พร้อมทั้งเข้มงวดในการกำกับดูแลโครงการก่อสร้างต่าง ๆ ของภาคธุรกิจ เพื่อไม่ให้เกิด
ผลกระทบและความสูญเสียกับประชาชนอีก และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเหตุสะเทือนขวัญทั้งสองเหตุการณ์นี้จะ
เป็นบทเรียนให้ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจได้ปรับปรุงและแก้ไขมาตรฐานความปลอดภัยในการก่อสร้างของ
ประเทศไทยอย่างจริงจังและรัดกุมที่สุด เพื่อให้ประชาชนไม่ต้องแบกรับความเสี่ยง รวมทั้งได้รับความ
คุ้มครองสิทธิในชีวิตและความปลอดภัยอย่างสูงสุด

สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

16 มกราคม 2569